

Պատուհանից փոքր և կոկիկ,
 Ուր տեղից գայ լոյսը մեղմիկ,
 Տեսնեմ գաւթն ու չոր ծառեր,
 Որոց տերեւը, այրել է ձմեռ։

Իրենց ճիւղեր, անզարդ ցամաք,
 Խառնափնդոր և աւերակ,
 Թանկ և անոյշ են ինձ համար,
 Յիշատակովն զարնան դալար։

Այժմ թէպէտ մերկ են նոքա,
 Բայց երբ շուտով զարունը գայ,
 Յայնժամ նոցայ վրայ կը թառին
 Երգիւններ, սոխակ, բնութեան բարին։

Իսկ այս սիրտս որ արդ ձեզ նրման,
 Ցամաք է տխուր զինչ գերեզման,
 Եւ չունի ո՛չ յոյս ո՛չ զարուն
 Եւ ոչ աղի ցօղն աչքերուն։

Երնէկ լինէր թէ մեռնէի,
 Այդ ծառին մօտ ես թաղուէի.
 Եւ գէթ այս իմ փրտած մարմին,
 Ոյժ տար նորայ կեանք տուող հողին։

Պ. ԱՂԱՄԵԱՆ



Լ ՈՒՆԱՆՈ՛՝

Առ Պ. Հայկ Ղուլիքեւիսեանց
 Դոկտ. ֆիլիսոփ. հայդելբերգ

Ո՛վ, Լճկանօ. ալ չեմ էական ըսկեպտիկ՝
 Լամբարի մը բանտին տակ կեանքը դրժող։
 Չես վետիկտիր. լուռ ես. ի՞նչ փոյթ. չէ՞ որ դող,
 Թափ ու կշռոյթ կու տաս մարմնոյս զգայազիրկ։

Ինչո՞ւ, աւաղ, երբեմն անզուսպ թիթեռնիկ՝
 Օր մը հիւանդ, մոռցայ բնութիւն, յոյս ու հող.
 Դարձի՞ գալու համար տեսքէդ կապտաշող
 Ուր կը նըկին այս լեռներն ալ անառիկ։

Կը զգամ սարսուռդ վերջալոյսին մէջէն սեւ.
Մեծ հոգիներն ալ քեզի պէս հեւ ի հեւ
Շրջեղութեանց պաշտամունքով կը մըխան:

Իսկ դուն, ո՛վ զրոհ, ե՛րբ պիտի գաս հաղորդուիլ
Կեանքին բիւրեղ զաշնակութեան հետ, կաթի՛լ
Մ'ըմպել անոր մեղեդիէն տեւական...:

12 Յուլիս 1914

ԶԵՆՈՒ ՍՈՒՐԵՆԵԱՆ



Սըրինգներու քաղցըր հընչիւն մը մեղմիկ,
Երկնի ու երկրի մէջէն անտես կը սահի.
Ոգինե՛ր են անոնք, եղան, թէ արդեօք
Պիտի դեռ ըլլան...:

Հեշտ մոռացօնք մ'յոգնեցուցիչ մեր կեանքին,
Խաղաղութեան տարժանելի մի հըծծիւն,
Բերկրանքներու արցունք մը լոկ ըզգայուն
Հոգւոյն կը տիրեն:

Ամենայն ինչ, մարդիկ, զազանք կը լըռեն,
Մայրամուտն ալ կապոյտին մէջ կ'երփնէ վարդ,
Կը մըրմընջեն արեւմտեան վեհ լեռներ,
Ողջոյն քեզ Մարիամ...:

Յ. ՔԱՐՏՈՒԶԵՒ



Մ. Ռ. Ս. Ս. Ս. Ս.

ԽԱԽԱՐԱՅԻՆ գիշերուան մէջ՝ մենաւոր,
Կը յառաջէ խաղաղ՝ նաւակն իմ հոգւոյս.
Հո՛ն՝ տըմոյն աստղ, կը հեգնես զիս ծիծաղկոտ,
Քու սըրտիդ մէջ պահես թագուն խորհուրդներ:
Ինչո՞ւ այդպէս, աստղ պայծառ,
Կը մըթագնիս երկնին մէջ,